

Pohádky naruby

aneb jak si dobro a zlo k sobě cestu našlo

Zdenka
Martincová

POHÁDKY NARUBY
ANEB
JAK SI DOBRO A ZLO K SOBĚ CESTU NAŠLO

©Zdeňka Martincová, 2017
www.zdenkamartincova.cz

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2017

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena!

ISBN 978-80-7548-42-2 (pdf)

ISBN 978-80-7548-43-9 (ePub)

ISBN 978-80-7548-44-6 (MOBI)

Pár slov na úvod

V této e-knize najdete pohádky pro děti i dospělé.

Vypůjčila jsem si 5 klasických pohádek a předělala jsem je po svém.

Pohádky většinou končí tak, že dobro zvítězilo a zlo bylo potrestáno. Já to ale vidím trochu jinak. Každé chování má svůj důvod. Lidé mohou být jiní, než se na první pohled zdají.

Proto jsem ve svých pohádkách dopřála sluchu postavám, které bývají v klasických pohádkách považovány za záporné.

V těchto pohádkách si dobro a zlo k sobě vždy cestu najde.

Pohádky naruby nejsou kritikou klasických nebo jakýchkoliv jiných pohádek.

Každý z autorů má své důvody, proč píše své příběhy. Každý z nich chce svými pohádkami něco sdělit.

Já jsem na klasických pohádkách vyrostla a jsem za ně vděčná. Nebýt jich, nejspíš by to moje nevznikly.

Jaké pohádky v knize najdete?

- **Perníková chaloupka**

Je Ježibaba opravdu zlá? Proč bydlí v chaloupce z perníku? A kdo nebo co tentokrát skončí na lopatě?

- **Královna a Sněhurka**

Kde se vzalo kouzelné zrcadlo? Proč je krása pro královnu tak důležitá? A co udělají trpaslíci, aby se podařilo královně a Sněhurce k sobě najít cestu?

- **Sudička Anička a Růženka**

Proč vyřkla sudička Anička tu osudovou sudbu? A dokáže svůj čin napravit, nebo bude muset Růžence pomoci někdo jiný?

- **Dvanáct měsíčků**

Proč macecha a Holena poslaly Marušku splnit nespílitelné? Podaří se Marušce úkol nakonec splnit? A jakou roli v tom hraje dvanáct měsíčků?

- **Nevlastní sestřičky**

Každý z nás je jedinečný. Výjimečný. Jen to někdy nevidíme. Tak jako nevlastní sestřičky. Ještě že mají Popelku!

Zaujaly vás příběhy? Na dalších stránkách už na vás netrpělivě čekají jejich hrdinové. Vydejte se s nimi na společnou cestu...

Perníková chaloupka

Ježibaba zrovna poklimbávala v houpacím křesle. Na klíně měla položenou rozečtenou detektivku. Pokud milé děti nevíte, co jsou to detektivky, tak vezte, že jsou to knihy plné velmi napínavých příběhů pro dospělé.

Vtom Ježibaba uslyšela zvuky. Vy byste je možná nepostřehly, ale ona už měla za ty roky vytrénovaný sluch. Zase někdo loupal perníček z její chaloupky!

Ztěžka vstala, popadla hůl, kterou měla opřenou o křeslo a pajdala ke dveřím tak rychle, jak jen jí to její staré nohy dovolily.

„Mňau!“ zakvílel kocour černý jako saze. Ježibaba mu právě šlápla na ocas.

„Co se tu motáš, Mikeši? Klid' se mi z cesty!“ čertila se Ježibaba. Zjevně nebyla v nejlepší náladě.

S pusou otevřenou dokořán si zívla a prudce otevřela dveře.

„Kdo mi to tu loupe perníček!“ zakřičela do tmavé noci.

Jeníček i Mařenka se tak lekli, až se perníčkem zakuckali.

„Promiňte, babičko,“ omlouvala se Mařenka, jakmile se jen trochu vzpamatovala z leknutí.

„Já jsem Mařenka a to je můj bráška Jeníček. Ztratili jsme se v lese a přepadl nás velký hlad. Borůvky a jahody, které jsme nasbírali pro maminku na koláč, už jsme dávno snědli,“ ukazovala jí Mařenka prázdné džbánky.

„Rozhodně jsme vás nechtěli rušit. Ale venku vládne černočerná tma a my nevíme, kudy se vydat domů. Když jsme zahlédli světýlko, hned jsme se za ním vydali. Dovedlo nás až k vám. A když Jeníček zjistil, že je vaše chaloupka celá z perníku, prostě jsme neodolali a museli jsme ochutnat,“ vysvětlovala Mařenka a přitom se červenala.

To bylo poprvé v jejím životě, co něco kradla. Hrozně se za to styděla. Zato její mladší bráška Jeníček si s tím hlavu nelámá. Dál se ládoval

kouskem perníkového parapetu, jako by se nic nestalo, a náramně si u toho pomlaskával.

Ježibaba se též zarazila. Byla zvyklá, že jakmile se objevila na prahu chaloupky, děti s pištěním utekly. Tyhle podivné děti nejen že zůstaly, dokonce se jí ještě za své chování omlouvaly. Byla to pro ni úplně nová zkušenost.

„Pořád mi tu někdo loupe perníček. Já pak musím pořád dokola péct další a další a znovu ho máslovým krémem připevňovat tam, kde ho ty zlomyslné děti uloupily, aby mi do chaloupky nefoukalo a nezatékalo. Včera jsem musela dokonce vylézt ven oknem, protože mi někdo snědl kliku u dveří!“ stěžovala si Ježibaba.

Znovu ji to dopálilo. Tuhle chaloupku jí byl čert dlužný!

„To je jistě nepříjemné, babičko,“ pronesla soucitně Mařenka, zatímco si Jeníček slízával citrónovou polevu, která mu ulpěla na rukách.

„My jsme vám rozhodně nechtěli nijak škodit, vid' Jeníčku,“ dloubala do něj, aby už s tím olizováním prstů přestal.

„Au, to bolí,“ hladil si žebra tam, kam ho Mařenka před chvílíčkou dloubla prstem.

„Jasně že ne,“ dodal a zašklebil se. Ta ségra ho musí pořád poučovat!

„Rádi vám pomůžeme ty chybějící perníčky upéct, abychom tak nahradili škodu, kterou jsme vám způsobili, vid' Jeníčku,“ znovu do brášky chtěla dloubnout, ale ten byl tentokrát rychlejší a šikovně se přibližujícímu ukazováčku vyhnul.

„Jasně,“ kýval Jeníček na souhlas, ale pak se zarazil. „Cože? Péct? Mařenko, já ale neumím péct,“ vyhrkl a tvářil se otráveně.

„Vy byste mi chtěli pomoci?“ podivovala se Ježibaba. „Ani si neumíte představit, jak je těžké bydlet v chaloupce, která je celá z perníku. Pokaždé, když mi další nezvedené děcko uloupne kus chaloupky, rozzlobím se na toho mého bláznivého dědka, že ji tenkrát postavil.“

Vždycky to byl velký snílek. Miloval neobvyklé věci a moje perníčky. Když se rozhodl, že z nich pro nás postaví celou chaloupku, jen jsem se tomu smála. A podívejte se, svůj sen si splnil.